

Probleme practice privind infracțiunile rutiere

Volum coordonat de
Prof. univ. dr. Cristina Rotaru

Între norma penală și realitatea rutieră: cazuri-limită în aplicarea art. 335 alin. (2) din Codul penal

Drd. Florin Cosmin BOBEI

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rezumat: *Infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (2) CP creează numeroase dificultăți în practică, în principal din cauza faptului că situația premisă este determinată de reguli și proceduri din legi speciale. Ca atare, întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii depinde și de interpretarea legii speciale.*

Prin acest articol mi-am propus să analizez patru ipoteze în materia conducerii unui vehicul pe drumurile publice având suspendată exercitarea dreptului de a conduce, ipoteze pe care le regăsim de multe ori în doctrina și în practica judiciară. Trei dintre acestea vizează probleme care țin, preponderent, de latura obiectivă a infracțiunii, iar în ultima secțiune voi analiza chestiuni care țin de latura subiectivă.

Cuvinte-cheie: *art. 335 alin. (2) CP; suspendarea exercitării dreptului de a conduce; prelungirea dreptului de circulație; termen de 15 zile.*

Introducere

Art. 335 alin. (2) CP reglementează situații particulare de conducere a unui vehicul în contextul în care dreptul de a conduce este afectat. Deși denumirea marginală a articolului este „*Conducerea unui vehicul fără permis de conducere*”, totuși, poate fi observat faptul că acest alineat nu are, în mod necesar, drept situație premisă inexistența unui permis de conducere. Dimpotrivă, cel puțin în unele ipoteze este necesară existența permisului de conducere, precum în situația unui caz de suspendare a exercitării dreptului de a conduce vehicule pe drumurile publice. Ca atare, situația premisă a alin. (2) vizează anumite vicii ale dreptului de a conduce vehicule pe drumurile publice, vicii care afectează chiar existența dreptului (precum în

cazul anulării sau retragerii permisului) sau doar exercitarea acestuia (precum în situația suspendării).

Analiza pe care o voi expune în continuare vizează situația săvârșirii infracțiunii de către persoana care are suspendată exercitarea dreptului de a conduce un vehicul pe drumurile publice. Această teză a art. 335 alin. (2) CP creează numeroase dificultăți în practica judiciară, întrucât cazurile și procedurile în conformitate cu care exercitarea dreptului de a conduce este suspendată sunt prevăzute în legi speciale. Ca atare, tipicitatea obiectivă și subiectivă a infracțiunii depinde și de interpretarea legii speciale, iar, uneori, de respectarea riguroasă a procedurilor care stau la baza suspendării exercitării dreptului de a conduce.

În acest cadru, voi prezenta patru situații diferite care generează ori pot genera probleme în practica judiciară. Aceste situații presupun analiza unor potențiale cazuri de suspendare [pentru a lămuri dacă anumite situații prevăzute de lege pot fi asimilate unor cazuri de suspendare a exercitării dreptului de a conduce în sensul art. 335 alin. (2) CP], dar și analiza unor chestiuni conexe, care însă pot influența latura obiectivă sau subiectivă a infracțiunii.

Așadar, voi analiza mai întâi situația conducerii pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care are permisul de conducere sau dovada înlocuitoare a acestuia reținut(ă) în perioada pentru care procurorul sau instanța de judecată nu a prelungit dreptul de circulație (§1.), apoi alte potențiale cazuri de suspendare care derivă din măsuri cu caracter penal (§2.), după care voi analiza problema calculului unor termene (§3.), urmând a încheia cu problema laturii subiective în cazul în care inculpatul nu a luat cunoștință efectiv de respingerea definitivă a plângerii contravenționale formulate împotriva procesului-verbal de contravenție (§4.).

Consecințele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 25/2025 cu privire la existența infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal

Prof. univ. dr. Valerian CIOCLEI

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rezumat: *Articolul analizează Decizia nr. 25/2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și pune în discuție consecințele de ordin substanțial ale acesteia, care s-ar putea răsfrânge și asupra infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului [art. 336 alin. (1) CP] și a celei de consum de alcool sau de alte substanțe psihoactive ulterior producerii unui accident de circulație (art. 336¹ CP).*

De asemenea, sunt examinate consecințele de ordin procesual ale acestei decizii, și anume dacă pentru constatarea existenței infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) CP mai este suficient buletinul de analiză toxicologică sau este necesară expertiza medico-legală și, în cazul unui răspuns afirmativ, care ar trebui să fie obiectivele acesteia.

Cuvinte-cheie: *art. 336 alin. (2) CP; art. 336 alin. (1) CP; art. 336¹ CP; persoană aflată sub influența unor substanțe psihoactive; Decizia Înaltei Curți nr. 25/2025.*

Introducere

Decizia nr. 25/2025¹ a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a reprezentat o schimbare radicală de direcție în privința înțelegerii expresiei „*persoană aflată sub influența unor substanțe psihoactive*” din conținutul art. 336 alin. (2) CP. Prezentul studiu își propune să analizeze consecințele acestei decizii, atât față de incriminarea direct vizată, cât

¹ M. Of. nr. 70 din 28 ianuarie 2025.

și față de alte infracțiuni la care legiuitorul folosește aceeași expresie sau care se referă la consumul de substanțe psihoactive. Înainte însă de a evalua consecințele, este important de a reaminti, pe lângă dispozitivul deciziei, conjunctura în care soluția a fost adoptată.

Dispozitivul deciziei analizate a stabilit următoarele: „În cazul infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive, prevăzută de art. 336 alin. (2) din Codul penal, pentru realizarea condiției esențiale atașată elementului material al laturii obiective, aceea ca inculpatul să se fi aflat sub influența unor substanțe psihoactive, este necesar să se constate atât prezența în probele biologice a substanței psihoactive, cât și aptitudinea acesteia de a putea determina afectarea capacității de a conduce a autorului faptei”².

Trebuie să precizez că am avut o opinie contrară, pe care am transmis-o Înaltei Curți la momentul respectiv. Aceasta a avut-o în vedere, după cum rezultă din conținutul deciziei, dar nu a împărtășit-o, după cum rezultă din dispozitivul aceleiași decizii. Evident că nu voi reveni aici la argumentele care au stat la baza opiniei mele (ele au fost publicate și pot fi consultate de cei interesați)³. Trebuie precizat, de asemenea, că atât instanțele de judecată, cât și specialiștii care au fost consultați au emis și opinii pro, și opinii contra celei la care s-a oprit, în final, instanța supremă.

În același timp, cred că este important de subliniat că decizia analizată reprezintă un veritabil *revirement jurisprudențial*, deoarece intră în totală contradicție cu decizia nr. 63/RC din 22 februarie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, prin care s-a reținut că „(...) persoana se află sub influența unor substanțe psihoactive, în accepțiunea dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul

² I.C.C.J., compl. DCD pen., dec. nr. 25/2025, citată mai sus.

³ V. CIOCLEI, *Sensul expresiei „persoană aflată sub influența unor substanțe psihoactive” (Dacă vrei să consumi nu conduci; dacă vrei să conduci nu consumi)*, în AUBD – Forum juridic nr. 1/2024 (8 aprilie 2024).

Vinovăția în cazul unor infracțiuni comise în context rutier

Drd. Vlad CRĂCIUN

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rezumat: *Articolul prezintă trei probleme punctuale pe care le ridică distincția culpă-intenție în materia infracțiunilor comise împotriva siguranței rutiere.*

În primul rând, pornind de la jurisprudența divergentă, vom analiza modul în care eroarea de fapt operează asupra infracțiunii de părăsire a locului accidentului (art. 338 CP). Cu precădere, ne vom îndrepta atenția spre situațiile în care victima refuză orice intervenție medicală și pleacă de la locul faptei.

În al doilea rând, în contextul Deciziei nr. 25/2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, vom analiza posibilitatea invocării cu succes a unor apărări privind latura subiectivă în cazul faptei prevăzute la art. 336 alin. (2) CP. La fel ca mai sus, vom particulariza regimul juridic al erorii.

În fine, pe baza jurisprudenței în materia accidentelor rutiere care au produs vătămarea fizică sau decesul unor persoane, vom încerca sintetizarea unor criterii pentru delimitarea culpei de intenție. Totodată, vor fi expuse unele dileme care se remarcă în contextul acestei delimitări.

Cuvinte-cheie: *intenție eventuală; culpă cu prevedere; părăsirea locului accidentului rutier; substanțe psihoactive; eroare; omor; trafic; asigurător.*

Introducere

Distincția dintre culpa cu prevedere și intenția indirectă, în ciuda delimitărilor pe care le oferă legiuitorul la art. 16 alin. (3) și (4) CP și a numeroaselor explicații din doctrină¹, se dovedește încă extrem de problematică în practica judiciară. Întrucât dificultatea se remarcă

¹ De pildă, FL. STRETEANU, D. NIȚU, *Drept penal. Partea generală. Curs universitar*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 320-323; M. UDROIU, *Drept penal. Partea generală*, ed. a 4-a, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 101-102.

predilect în cauzele având ca obiect infracțiuni comise în mediul rutier, în continuare vom trata câteva probleme punctuale care derivă din această distincție și care, în ultimul timp, au creat practică neunitară.

Astfel, în prima parte vom analiza din această perspectivă infracțiunea de părăsire a locului accidentului, prevăzută de art. 338 CP. În a doua parte, vom încerca să oferim câteva lămuriri în legătură cu infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (2) CP, prin prisma considerentelor Deciziei nr. 25/2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală². Deși ultima chestiune vizează doar tangențial infracțiunile la regimul rutier, se impun unele precizări referitoare la noțiunea de accident rutier și la posibilitatea reținerii unor infracțiuni intenționate împotriva integrității fizice sau vieții. În fine, vor fi expuse câteva concluzii comune celor trei probleme analizate.

§1. Părăsirea locului accidentului

Prin această infracțiune legiuitorul sancționează actele de autofavorizare, motiv pentru care rațiunea ei poate fi criticată din perspectiva dreptului persoanei de a nu se incrimina. Într-adevăr, pare illogică opțiunea legiuitorului de a nu sancționa părăsirea locului unei infracțiuni intenționate (de pildă, un omor), în detrimentul pedepsirii celui care părăsește locul unei fapte comise din culpă. Cel mai probabil, infracțiunea are un scop pragmatic, întrucât numai prin obligarea șoferului să rămână la fața locului ar fi posibilă testarea în vederea reținerii unei infracțiuni prevăzute la art. 196 alin. (1) CP.

În continuare, se impun unele precizări privind *accidentul rutier*, ca premisă a infracțiunii analizate (1.1.), după care vom observa modul în care instanțele aplică instituția erorii de fapt în raport de acest element al laturii obiective (1.2.), iar în final vom face unele propuneri (1.3).

² M. Of. nr. 70 din 28 ianuarie 2025.

Aspecte medico-legale ale consumului de substanțe psihoactive

George Cristian CURCĂ

Profesor de medicină legală și bioetică, Universitatea
de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București
Medic primar medicină legală, Institutul Național
de Medicină Legală „Mina Minovici” București

Rezumat: În acest articol sunt analizate modele de sisteme legislative de sancționare a conducerii de vehicule sub influența substanțelor psihoactive (opțiunea legislativă toleranță zero, opțiunea limitelor per se, opțiunea legislativă a afectării capacității de a conduce), cu arătarea avantajelor și a dezavantajelor fiecăruia, și sunt prezentate limitele cut-off prevăzute în legislația unor țări europene pentru anumite substanțe psihoactive.

De asemenea, este analizat modul în care substanțele psihoactive cel mai des întâlnite influențează activitatea de conducere, inclusiv în cazul asocierii cu alcoolul, și sunt prezentate aspecte medico-legale ale probării afectării capacității de a conduce sub influența substanțelor psihoactive.

Cuvinte-cheie: substanțe psihoactive; droguri; persoană aflată sub influența substanțelor psihoactive; toleranță zero; limite per se; afectarea capacității de a conduce.

Introducere

Cel puțin 29% din populația europeană în vârstă de 15-64 de ani a folosit măcar o dată în viață substanțe psihoactive/droguri ilicite, dintre care circa 2-5% dintre cei aflați într-o astfel de stare aleg să conducă autovehicule. Substanțele psihoactive cel mai frecvent folosite la volan sunt cannabis, cocaină, MDMA (ecstasy) și amfetaminele¹. La

¹ Directorate-General for Mobility and Transport (European Commission), ECORYS and ITS, *Prevention of driving under the influence of alcohol and drugs – Final Report*, Publications Office of the European Union, 2022 (<https://data.europa.eu/doi/10.2832/284545>).

nivel mondial, verificările în trafic au relevat un consum de substanțe psihoactive la volan cuprins între 3,9% și 20%².

Există definiții legale pentru substanțele psihoactive. Principal, biologic, o substanță psihoactivă este o substanță care, odată ce este introdusă în corp, exercită efecte active asupra creierului.

Folosirea sintagmei „efecte psihoactive” este definită de Legea nr. 194/2011 drept „stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică”³.

Prin „substanțe psihoactive” se înțelege totalitatea substanțelor care pot produce efecte psihoactive, adică modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și comportamentale ori crearea unei stări de dependență fizică sau psihică⁴, ceea ce desemnează o sferă largă de „substanțe susceptibile de a avea efecte psihoactive” (prevăzute în cuprinsul Legii nr. 194/2011), fără a restrânge alte norme de aplicare care folosesc aceeași sintagmă, precum Legile speciale nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de

² A. YOCKEY, *Drugged driving – including under the influence of cannabis and prescription drugs – is quietly becoming one of the most dangerous road hazards*, The Conversation, September 11, 2025, 2.00 pm CEST (<https://theconversation.com/drugged-driving-including-under-the-influence-of-cannabis-and-prescription-drugs-is-quietly-becoming-one-of-the-most-dangerous-road-hazards-263410>).

³ Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare (republicată în M. Of. nr. 140 din 26 februarie 2014), art. 2 lit. e) (<https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/132824>).

⁴ Decizia nr. 365/RC din 16 octombrie 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală (<https://www.scj.ro/>).

Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope (M. Of. nr. 1095 din 5 decembrie 2005), art. 2 lit. d¹) raportat la art. 8 alin. (3) (<https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/66456>).

Probleme practice privind infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere

Asist. univ. dr. George-Cristian IOAN

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rezumat: *Prezentul articol analizează problemele concrete, întâlnite în practica judiciară, legate de infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere. Sunt evidențiate dificultățile în determinarea tipicității în situații precum conducerea cu permisul suspendat subsecvent suspendării exercitării dreptului de a conduce într-un dosar ulterior clasat, conducerea cu un permis emis în străinătate expirat sau în cazul în care există constatări cu autoritate de lucru judecat ale unei instanțe civile în legătură cu chestiuni de fapt relevante cu privire la acțiunea penală.*

Studiul oferă o perspectivă nouă asupra obiectului juridic al infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (2) CP și expune riscurile semnificative care ar decurge din extinderea unor raționamente punctuale din practica judiciară și transformarea acestora în reguli.

Cuvinte-cheie: *art. 335 CP; conducere fără permis; suspendarea exercitării dreptului de a conduce; anularea permisului de conducere; obligația de a preda permisul de conducere; permis valabil; chestiune prealabilă.*

Introducere

Infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere este una dintre cele mai comune infracțiuni întâlnite în practica judiciară. Deși majoritatea cauzelor nu ridică probleme deosebite, soluționându-se ca urmare a procedurii simplificate, concluziile apărării vizând, cel mai des, doar aspecte privind individualizarea pedepsei, rămân câteva situații particulare, concrete, care pun în continuare probleme privind tipicitatea faptelor și încadrarea juridică a acestora.

Astfel de situații, tocmai având în vedere „abaterea” de la regula lipsei unor chestiuni contencioase privind aspecte care excedează problemei individualizării, au condus la practică judiciară neunitară, la repetata sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și la sesizarea constantă a Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea normelor incidente în cauze (în particular prin raportare la normele completatoare cuprinse în O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice¹). Găsirea unor soluții cu privire la aspecte controversate, întâlnite în practica judiciară, în privința infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere este importantă, în particular având în vedere faptul că „răspândirea” lor este favorizată statistic de numărul foarte mare de spețe în care această infracțiune este incidentă.

În cele ce urmează, vom realiza o analiză practică privind diverse probleme concrete întâlnite în practica judiciară, cu expunerea soluțiilor instanțelor și analiza critică a acestora. De asemenea, se va proceda la expunerea unor reguli teoretice, menite să permită extinderea raționamentului și pentru alte cauze similare.

§1. Consecințele suspendării pedepsei complementare convenționale a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule

Problema de drept, sub unele aspecte, a făcut obiectul unei sesiări privind pronunțarea unei hotărâri pentru dezlegarea unei chestiuni de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Prin Decizia nr. 431/2025², Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca inadmisibilă, sesizarea prin care s-a solicitat *„lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 335 alin. (2) din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă pentru întrunirea elementelor de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (2) din Codul*

¹ Republicată în M. Of. nr. 670 din 3 august 2006.

² M. Of. nr. 47 din 22 ianuarie 2026.

Dreptul penal al circulației. Tehnici legislative de protecție. Tipuri de infracțiuni. Probleme concurente. Concurența sancțiunilor penale și administrative: *ne bis in idem* și proiecția sa externă¹

Prof. univ. Manuel JAÉN VALLEJO

Magistrat și fost consilier juridic
la Ministerul Justiției din Spania

Rezumat: *Articolul prezintă infracțiunile împotriva siguranței circulației rutiere în Spania, fiind examinat sistemul mixt de protecție a siguranței rutiere prin intermediul dreptului penal și al dreptului administrativ sancționator și abordată tehnica de legiferare specifică infracțiunilor de pericol abstract. Sunt analizate pe rând infracțiunile împotriva siguranței circulației rutiere prevăzute de Codul penal spaniol, dar și posibilitatea reținerii lor în concurs cu alte infracțiuni. De asemenea, este examinată concurența sancțiunilor penale cu cele administrative din perspectiva principiului *ne bis in idem*.*

Cuvinte-cheie: *conducere sub influența anumitor substanțe; conducere cu o alcoolemie peste limita admisă; conducere cu viteză excesivă; conducere imprudentă; refuzul testării; conducere fără permis; generarea unui risc grav pentru circulație; părăsirea locului accidentului; concurs de infracțiuni; concurență de norme; *ne bis in idem*.*

Introducere

În mod tradițional, doctrina penală distinge două grupuri de infracțiuni: infracțiunile care constituie *mala in se* și cele care sunt *mala quia prohibita*, distincție care își are originea în reflecțiile filosofilor clasici precum Platon și Socrate, care continuă să exercite influență în sistemele juridice contemporane, în special în spațiul de drept anglo-saxon.

¹ Traducere: Cristina Rotaru.

Infrațiunile *mala in se* sunt acele fapte considerate ilicite prin însăși natura lor, întrucât aduc atingere unor valori fundamentale ale existenței umane, precum viața, integritatea corporală, libertatea ori demnitatea persoanei. Caracterul lor ilicit nu derivă exclusiv din voința legiutorului, ci din gravitatea atingerii aduse unor valori sociale esențiale.

Dar, pe lângă aceste fapte care constituie nucleul infracțiunilor *mala in se*, există și alte infracțiuni *mala in se* periferice, care sunt fapte îndreptate împotriva valorilor intrinseci ale persoanei, dar comise din imprudență, precum și fapte intenționate sau comise din culpă împotriva bunurilor extrinseci, concretizate în valori culturale, juridice și sociale, cum este cazul infracțiunilor împotriva patrimoniului și împotriva bunurilor comunitare.

Infrațiunile *mala quia prohibita* sunt acele fapte care sunt considerate ilegale pur și simplu pentru că legea astfel prevede, nu pentru că sunt rele prin natura lor, cum ar fi cele referitoare la protejarea instituțiilor statale, infracțiunile împotriva ordinii statale, infracțiunile din domeniul fiscal; în această categorie se regăsesc și faptele care creează pericol, cum ar fi anumite încălcări ale normelor rutiere.

Clasificarea este, într-un anumit sens, similară cu cea derivată din Codul penal francez din 1810 și urmată în multe țări în secolul al XIX-lea, care făcea distincție între „crime”, „delicte” și „contravenții”.

Infrațiunile împotriva siguranței circulației rutiere au ca obiect de protecție un interes colectiv, respectiv siguranța traficului rutier. Protejarea acestui interes urmărește, în ultimă instanță, apărarea vieții și integrității fizice a tuturor participanților la trafic. Importanța acordată acestor valori reflectă transformările specifice societății contemporane, caracterizată adesea în doctrină drept o „societate a riscului”, în cadrul căreia dezvoltarea tehnologică și mobilitatea crescută generează riscuri care nu pot fi eliminate complet, ci doar gestionate și reduse prin intermediul unor mecanisme juridice adecvate.

Evoluția jurisprudenței în materia infracțiunii de conducere sub influența alcoolului și a altor substanțe după intrarea în vigoare a actualului Cod penal

Prof. univ. Cristina ROTARU

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rezumat: Acest articol prezintă principalele probleme din practica judiciară în legătură cu art. 336 CP. Astfel, este analizată îndeplinirea condiției de tipicitate privind conducerea pe un „drum public”, atunci când conducerea unui vehicul a fost realizată în interiorul unui port, în parcare a unui club, atunci când a avut loc pe un drum de exploatare sau pe un drum neasfaltat. În ceea ce privește conducerea sub influența alcoolului, sunt examinate lipsa unei abordări unitare a modului în care se face probațiunea privind depășirea limitelor de îmbibație alcoolică și implicațiile practice ale acesteia. În cazul infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) CP, sunt analizate înțelesul noțiunii de „persoană aflată sub influența unor substanțe psihoactive” și evoluția practicii judiciare după pronunțarea Deciziei nr. 25/2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Cuvinte-cheie: conducere sub influența alcoolului; drum public; conducere sub influența unor substanțe psihoactive; persoană aflată sub influența unor substanțe psihoactive; Decizia Înaltei Curți nr. 25/2025.

Introducere

Începând cu anul 1990, incriminarea conducerii unui vehicul sub influența alcoolului și, mai târziu, sub influența substanțelor psihoactive a reprezentat un domeniu în care legiuitorul a fost extrem de activ. Și aceasta s-a manifestat nu doar prin modificările suferite de textul de incriminare, ci și de legislația secundară (regulamentul de aplicare a legii, ordine ale ministrului sănătății). Este adevărat că unele modificări au încercat să elimine subiectivismul care putea fi

introdus de organele judiciare în stabilirea răspunderii pentru o astfel de infracțiune¹, să standardizeze anumite proceduri, să actualizeze textul în funcție de evoluțiile existente în societate.

Cu toate acestea, constatăm că după 30 de ani de încercări există o multitudine de incertitudini legate de interpretarea și aplicarea acestor infracțiuni.

Diversitatea problemelor din practica judiciară este atestată și de numărul de solicitări adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Capitolul II „*Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice*” din Titlul VII al Părții speciale a Codului penal fiind cel care a generat cel mai mare număr de hotărâri prealabile, 20, dintre care 15 decizii de admitere și 5 decizii de respingere ca inadmisibile². La acestea se adaugă

¹ O astfel de modificare este cea prin care s-a renunțat la modalitatea elementului material referitoare la conducerea „în stare de ebrietate”, modalitate de săvârșire a infracțiunii care presupunea o apreciere făcută de către poliția rutieră cu privire la capacitatea conducătorului de vehicul de a conduce în condiții de siguranță.

² Decizia nr. 3/2014 (M. Of. nr. 392 din 28 mai 2014); Decizia nr. 24/2015 (respingere ca inadmisibilă) (M. Of. nr. 869 din 20 noiembrie 2015); Decizia nr. 11/2017 (M. Of. nr. 479 din 26 iunie 2017); Decizia nr. 5/2018 (M. Of. nr. 355 din 24 aprilie 2018); Decizia nr. 6/2019 (M. Of. nr. 386 din 16 mai 2019); Decizia nr. 8/2019 (M. Of. nr. 424 din 30 mai 2019); Decizia nr. 15/2019 (respingere ca inadmisibilă) (M. Of. nr. 918 din 14 noiembrie 2019); Decizia nr. 17/2019 (respingere ca inadmisibilă) (M. Of. nr. 875 din 30 octombrie 2019); Decizia nr. 18/2019 (M. Of. nr. 66 din 30 ianuarie 2020); Decizia nr. 14/2020 (M. Of. nr. 135 din 10 februarie 2021); Decizia nr. 11/2021 (respingere ca inadmisibilă) (M. Of. nr. 361 din 8 aprilie 2021); Decizia nr. 27/2021 (M. Of. nr. 664 din 6 iulie 2021); Decizia nr. 48/2021 (M. Of. nr. 698 din 14 iulie 2021); Decizia nr. 11/2022 (M. Of. nr. 430 din 3 mai 2022); Decizia nr. 22/2022 (M. Of. nr. 580 din 15 iunie 2022); Decizia nr. 78/2022 (M. Of. nr. 51 din 18 ianuarie 2023); Decizia nr. 57/2023 (M. Of. nr. 1035 din 14 noiembrie 2023); Decizia nr. 25/2025 (M. Of. nr. 70 din 28 ianuarie 2025); Decizia nr. 188/2025 (M. Of. nr. 533 din 10 iunie 2025); Decizia nr. 431 din 15 decembrie 2025 (respingere ca inadmisibilă) (M. Of. nr. 47 din 22 ianuarie 2026).

Analiza unor probleme referitoare la infracțiunea de conducere a unui vehicul pe drumurile publice de către o persoană al cărei permis de conducere i-a fost anulat

Drd. Cristian-Tiberiu STĂNESCU

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Rezumat: *Articolul supune atenției anumite aspecte teoretice legate de situația premisă a infracțiunii prevăzute la art. 335 alin. (2) CP, în modalitatea conducerii pe drumurile publice având permisul anulat, dar și unele ipoteze întâlnite în practica judiciară în care existența infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană al cărei permis de conducere i-a fost anulat poate genera dificultăți sau a fost pe larg dezbătută.*

Cuvinte-cheie: *art. 335 alin. (2) CP; conducere pe drumurile publice având permisul anulat; interzicerea exercitării dreptului de a conduce anumite categorii de vehicule; permis de conducere obținut cu încălcarea normelor legale.*

Introducere

Infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană al cărei permis de conducere i-a fost anulat este o variantă atenuată¹ pentru fapta prevăzută la art. 335 alin. (1) CP, având în vedere că, în această ipoteză, făptuitorul cunoaște regulile de circulație, acest lucru fiind atestat prin faptul că a dobândit anterior un permis de conducere, care i-a fost însă anulat.

¹ A se vedea C. ROTARU, în C. ROTARU, A.R. TRANDAFIR, V. CIOCLEI, *Drept penal. Partea specială II. Curs tematic*, ed. a 8-a, Ed. C.H. Beck, București, 2026, p. 477.

Situația premisă a infracțiunii este anularea permisului de conducere eliberat de autoritățile române, adică acea măsură tehnico-administrativă² care se dispune în următoarele ipoteze³:

a) titularul permisului de conducere a fost condamnat, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, pentru o infracțiune care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, săvârșită ca urmare a nerespectării regulilor de circulație;

b) titularul permisului de conducere a fost condamnat, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, pentru infracțiunile prevăzute la art. 334, art. 335 alin. (2), art. 336, art. 336¹, art. 337, art. 338 alin. (1) și art. 339 alin. (2)-(4) CP;

c) titularului permisului de conducere i s-a aplicat, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanță, prevăzută la art. 66 alin. (1) lit. i) CP;

d) permisul de conducere a fost obținut cu încălcarea normelor legale, situație constatată de instanța competentă;

e) permisul de conducere a fost obținut în perioada în care titularul era cercetat sau judecat în cadrul unui proces penal pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 334, art. 335 alin. (1) și (2), art. 336, art. 336¹, art. 337, art. 338 alin. (1) și art. 339 alin. (2)-(4) CP sau pentru săvârșirea unei infracțiuni care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, săvârșită ca urmare a nerespectării regulilor de circulație, atunci când acesta a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

² A se vedea art. 97 alin. (1) lit. c) din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (republicată în M. Of. nr. 670 din 3 august 2006).

³ Ipotezele reglementate de art. 114 și art. 115 din O.U.G. nr. 195/2002.